

ΑΙΤΙΟΛΟΓΙΚΗ ΕΚΘΕΣΗ

Στο Σχέδιο Νόμου «Κύρωση του Τροποποιητικού Πρωτοκόλλου της Σύμβασης της 29^{ης} Ιουλίου 1960 για την Αστική Ευθύνη στον Τομέα της Πυρηνικής Ενέργειας, όπως τροποποιήθηκε από το Πρόσθετο Πρωτόκολλο της 28^{ης} Ιανουαρίου 1964 και από το Πρωτόκολλο της 16^{ης} Νοεμβρίου 1982»

ΠΡΟΣ ΤΗ ΒΟΥΛΗ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

Η Σύμβαση των Παρισίων του 1960 για την αστική ευθύνη στον τομέα της πυρηνικής ενέργειας καθιερώνει ένα ειδικό καθεστώς αστικής ευθύνης που στηρίζεται στις αρχές, μεταξύ άλλων, της αντικειμενικής (ανεξαρτήτως υπαιτιότητας) και αποκλειστικής ευθύνης του εκμεταλλευόμενου την πυρηνική εγκατάσταση (φορέα της εγκατάστασης) για την περίπτωση πυρηνικού ατυχήματος. Με την τροποποίηση της Σύμβασης μέσω του Τροποποιητικού Πρωτοκόλλου της 12^{ης} Φεβρουαρίου 2004 ενισχύεται το διεθνές συμβατικό καθεστώς αστικής ευθύνης σε περίπτωση πυρηνικού ατυχήματος και εναρμονίζεται με τις ισχύουσες διεθνείς Συμβάσεις πυρηνικής ευθύνης (π.χ. Σύμβαση Βιέννης 1963/1997 στο πλαίσιο της ΔΟΑΕ). Από τις σημαντικότερες τροποποιήσεις είναι η διεύρυνση της έννοιας της πυρηνικής ζημίας και του πεδίου εφαρμογής της Σύμβασης και της αύξησης του ποσού ευθύνης του φορέα.

Η σημασία για τη χώρα μας της Σύμβασης με τις τροποποιήσεις της συνίσταται κυρίως στη νομιμοποίηση της ίδιας και των κατοίκων για αποζημίωση στα προβλεπόμενα ποσά σε περίπτωση ζημίας από πυρηνικό ατύχημα στον τόπο της εγκατάστασης ή κατά τη μεταφορά πυρηνικού υλικού.

Η Ελλάδα, όπως και τα άλλα μέρη της Σύμβασης των Παρισίων, υπέγραψε το Τροποποιητικό Πρωτόκολλο στις 12 Φεβρουαρίου 2004. Επειδή πρόκειται για μικτή Σύμβαση (λόγω διατάξεως που εμπίπτει στην κοινοτική αρμοδιότητα), με Απόφαση του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης του 2003 προβλέπεται ότι τα Κράτη-Μέλη που είναι μέρη της Σύμβασης των Παρισίων παίρνουν τα κατάλληλα μέτρα προκειμένου να επικυρώσουν το Πρωτόκολλο σε εύλογο χρονικό διάστημα, και εφόσον είναι δυνατό, πριν από την 31 Δεκεμβρίου 2008.

Η εφαρμογή της τροποποιημένης Σύμβασης συνεπάγεται την υιοθέτηση κατάλληλης εσωτερικής νομοθεσίας από τα Κράτη-μέλη βάσει των διατάξεων της

Σύμβασης (όπως άρθρο 7 για τον καθορισμό του ποσού ευθύνης, άρθρο 8 για τον χρόνο παραγραφής, άρθρο 13 για τον καθορισμό του αρμοδίου δικαστηρίου).

Το Πρωτόκολλο έχει δύο μέρη από τα οποία το πρώτο (I) περιλαμβάνει τις τροποποιήσεις (ΚΖ σημεία) και το δεύτερο (II) περιλαμβάνει τις τελικές ρήτρες του Τροποποιητικού Πρωτοκόλλου.

Στο *άρθρο 1* όπου παρατίθενται οι ορισμοί περιλαμβάνεται τροποποιημένος ορισμός του πυρηνικού ατυχήματος και της πυρηνικής εγκατάστασης. Συγκεκριμένα, η έννοια του πυρηνικού ατυχήματος είναι πιο απλή (ένα γεγονός ή διαδοχή γεγονότων της αυτής προέλευσης που προκαλεί ζημία) αφού η αναφορά σε συγκεκριμένη προέλευση του συμβάντος γίνεται πλέον στην έννοια της ζημίας. Στον ορισμό της πυρηνικής εγκατάστασης προστίθενται οι εγκαταστάσεις απόρριψης πυρηνικών υλών και κάθε εγκατάσταση η οποία πρόκειται να τεθεί εκτός λειτουργίας.

Η έννοια της ζημίας διευρύνεται ώστε -πέραν κάθε ζημίας προσώπων και αγαθών- να περιλάβει την οικονομική ζημία, το κόστος των μέτρων αποκατάστασης του κατεστραμμένου περιβάλλοντος και των προληπτικών μέτρων, καθώς και το διαφυγόν κέρδος που συνεπάγεται η σημαντική καταστροφή του περιβάλλοντος. Αν και οι παραπάνω μορφές ζημίας αποζημιώνονται «στην έκταση που προσδιορίζεται από δίκαιο του αρμόδιου δικαστηρίου», είναι σημαντικό ότι τα συμβαλλόμενα μέρη θα είναι υποχρεωμένα να περιλάβουν αυτές τις μορφές ζημίας στην εθνική τους νομοθεσία.

Υπάρχει δε ορισμός ειδικά για την έννοια των προληπτικών μέτρων και των μέτρων αποκατάστασης του κατεστραμμένου περιβάλλοντος τα οποία πρέπει να είναι σε κάθε περίπτωση εύλογα αναλόγως της φύσης και έκτασης της ζημίας και της αποτελεσματικότητας των μέτρων. Τα προληπτικά μέτρα αποβλέπουν στην πρόληψη ή περιορισμό ζημίας και στην περίπτωση, επίσης, που υπάρχει σοβαρή και άμεση απειλή πρόκλησης τέτοιας ζημίας.

Το *άρθρο 2* διευρύνει το πεδίο εφαρμογής της Σύμβασης η οποία δεν εφαρμοζόταν σε πυρηνικά ατυχήματα ούτε σε ζημίες που είχαν συμβεί σε έδαφος μη συμβαλλομένων χωρών. Με την τροποποίηση η Σύμβαση θα εφαρμόζεται όχι μόνο σε ζημία που έχει λάβει χώρα στο έδαφος ή στις θαλάσσιες ζώνες ενός συμβαλλόμενου μέρους -ή επί πλοίου ή αεροσκάφους εγγεγραμμένου σε αυτό- αλλά και σε πυρηνική ζημία που έλαβε χώρα στο έδαφος ή σε θαλάσσια ζώνη μη

συμβαλλόμενου Κράτους, εφόσον το τελευταίο πληρεί κάποια από τις παρακάτω προϋποθέσεις : α) είναι συμβαλλόμενο μέρος στη Σύμβαση της Βιέννης του 1963 για αστική ευθύνη από πυρηνική ζημία καθώς και στο Κοινό Πρωτόκολλο του 1988 σχετικά με την εφαρμογή των Συμβάσεων της Βιέννης και των Παρισίων, β) δεν διαθέτει στο έδαφός του πυρηνική εγκατάσταση, γ) έχει νομοθεσία για πυρηνική ευθύνη η οποία εμπνεόμενη από τις ίδιες αρχές της Σύμβασης των Παρισίων επιτρέπει ανάλογα οφέλη επί τη βάσει της αμοιβαιότητας. Βεβαίως, τίποτε δεν εμποδίζει το Κράτος της πυρηνικής εγκατάστασης να προβλέψει στην εθνική νομοθεσία ευρύτερο πεδίο εφαρμογής της Σύμβασης.

Το **άρθρο 3** τροποποιείται λαμβάνοντας υπόψη τον ορισμό της πυρηνικής ζημίας που έχει ήδη ορισθεί στο άρθρο 1. Ο φορέας της πυρηνικής εγκατάστασης ευθύνεται για κάθε τέτοια ζημία εκτός από ζημίες στην ίδια την πυρηνική εγκατάσταση ή σε περιουσία στον ίδιο τόπο (*in situ*) της οποίας η χρήση σχετίζεται με την εγκατάσταση αυτή.

Το **άρθρο 4** αναφέρεται στη μεταφορά πυρηνικών υλών και προβλέπει την ευθύνη του φορέα της πυρηνικής εγκατάστασης από την οποία προέρχονται οι πυρηνικές ύλες για ζημίες κατά τη μεταφορά τους εφόσον το ατύχημα έγινε προ της παραλαβής των υλών από άλλο φορέα πυρηνικής εγκατάστασης. Επειδή αναπτύχθηκε για οικονομικούς λόγους μία πρακτική μεταφοράς της ευθύνης σε φορείς που δεν είχαν ουσιαστικό ενδιαφέρον στη μεταφορά με αποτέλεσμα να εμπλέκεται και το Κράτος της εγκατάστασής τους, προστέθηκε ειδική παράγραφος σύμφωνα με την οποία επιτρέπεται η μεταφορά της ευθύνης από ένα φορέα σε άλλο σε σχέση με τη μεταφορά πυρηνικών υλών μόνο εφόσον ο δεύτερος φορέας έχει άμεσο οικονομικό όφελος στις πυρηνικές ύλες που μεταφέρονται.

Στο **άρθρο 5** διευκρινίζεται ότι σε περίπτωση που η ζημία συνεπάγεται ευθύνη περισσότερων του ενός φορέων η ευθύνη των φορέων αυτών θα είναι εις ολόκληρον, εφόσον η αξίωση αποζημίωσης μπορεί να γίνει εναντίον ενός των φορέων για όλο το ποσό της ευθύνης των φορέων, όπως και εναντίον όλων για όλο το ποσό της ευθύνης τους. Όπως και στην αρχική Σύμβαση ορίζεται ότι σε περίπτωση ευθύνης από μεταφορά πυρηνικών υλών το ανώτερο συνολικό ποσό για το οποίο είναι υπεύθυνοι οι φορείς είναι το μεγαλύτερο ποσό που έχει προσδιορισθεί για οποιονδήποτε από αυτούς κατά το άρθρο 7.

Στο **άρθρο 6** εν όψει του καινούργιου άρθρου 2 που ρυθμίζει το πεδίο εφαρμογής της Σύμβασης καταργείται παράγραφος (παρ. ε') που έδινε δικαιώματα

εναντίον του φορέα της πυρηνικής εγκατάστασης σε περιπτώσεις όπου δεν υπείχε ευθύνη ο φορέας αυτός κατά τη Σύμβαση. Αντικαταστάθηκε από διάταξη η οποία απαλλάσσει τον φορέα από την υποχρέωση να πληρώσει αποζημίωση σε πρόσωπο το οποίο προκάλεσε, ολικά ή μερικά, τη ζημία από βαριά αμέλεια ή από πράξη ή παράλειψη που έγινε με πρόθεση. Αποσαφηνίζεται, επίσης, ότι ο φορέας δεν θα υπέχει ευθύνη για πυρηνικό ατύχημα εκτός του πλαισίου της Συμβάσεως.

Το **άρθρο 7** περιλαμβάνει τη σπουδαιότερη τροποποίηση της Σύμβασης η οποία μέχρι τώρα προσδιόριζε το ανώτερο ποσό ευθύνης του φορέα της πυρηνικής εγκατάστασης στα 15 εκ. SDR. Η τροποποίηση συνίσταται στον προσδιορισμό ελάχιστου (minimum) ποσού ευθύνης το οποίο χαρακτηρίζεται, επίσης ως “ποσό αναφοράς” (reference amount)· αυτό αποφασίσθηκε ως συμβιβασμός εν όψει της θέσης της Γερμανίας που έχει υιοθετήσει το καθεστώς της απεριόριστης ευθύνης του φορέα της εγκατάστασης. Ειδικότερα, το συμβαλλόμενο Κράτος οφείλει να προβλέψει στην εθνική του νομοθεσία ποσό ευθύνης που δεν θα είναι κατώτερο από το ποσό των 700 εκ. ευρώ (παρ. α’). Το ποσό αυτό της ευθύνης -που εκφράζεται πλέον σε ευρώ- καθορίσθηκε με βάση τα δεδομένα των ασφαλιστικών αγορών.

Επίσης, υπάρχει η δυνατότητα καθορισμού διαφορετικών ποσών ευθύνης για τη μεταφορά πυρηνικών υλών και για τις πυρηνικές εγκαταστάσεις χαμηλού κινδύνου τα οποία όμως και πάλι δεν θα πρέπει να είναι κατώτερα από ένα ορισμένο ποσό. Συγκεκριμένα, ένα συμβαλλόμενο Κράτος, εκτιμώντας την φύση της πυρηνικής εγκατάστασης και τις συνέπειες ενός ατυχήματος από αυτή, μπορεί να ορίσει ένα ποσό ευθύνης του φορέα της εγκατάστασης το οποίο θα είναι κατώτερο των 700 εκ. ευρώ, αλλά το οποίο δεν μπορεί να είναι κατώτερο των 70 εκ. ευρώ. Το ίδιο ισχύει και τον προσδιορισμό ποσού ευθύνης για τη μεταφορά το οποίο σε κάθε περίπτωση δεν μπορεί να είναι κατώτερο από 80 εκ. ευρώ (παρ. β’). Εφόσον η ζημία από το πυρηνικό ατύχημα υπερβαίνει τα παραπάνω ελάχιστα ποσά, το συμβαλλόμενο Κράτος στο έδαφος του οποίου βρίσκεται η πυρηνική εγκατάσταση του υπεύθυνου φορέα πρέπει να διαθέσει για αποζημίωση δημόσια κεφάλαια που θα καλύπτουν τη διαφορά έως τουλάχιστον το ποσό των 700 εκ. ευρώ. Πάντως, σε αυτή την περίπτωση η έγερση της αξίωσης αποζημίωσης από τα ζημιωθέντα πρόσωπα θα είναι ενιαία τόσο κατά του φορέα όσο και κατά του Κράτους της εγκατάστασης (παρ. ι’). Τα ποσά ευθύνης του φορέα ισχύουν οπουδήποτε και αν συμβαίνει το ατύχημα (παρ. δ’).

Ειδική ρύθμιση κρίθηκε σκόπιμο να υπάρξει και για το ζήτημα της αμοιβαιότητας της αποζημίωσης ως προς μη συμβαλλόμενο Κράτος. Προβλέπεται,

δηλαδή, ότι σε περίπτωση που κατά το τροποποιημένο άρθρο 2 η Σύμβαση εφαρμόζεται σε μη συμβαλλόμενο Κράτος που έχει ανάλογη νομοθεσία, το συμβαλλόμενο Κράτος της πυρηνικής εγκατάστασης μπορεί να ορίσει ποσά ευθύνης κατώτερα από αυτά της Σύμβασης εφόσον το μη συμβαλλόμενο Κράτος που έχει υποστεί τη ζημία δεν παρέχει αμοιβαία οφέλη ανάλογου ύψους (παρ. ζ').

Το νέο **άρθρο 8** επεκτείνει τον χρόνο παραγραφής ή εκπτώσεως από δέκα χρόνια σε τριάντα χρόνια από το πυρηνικό ατύχημα για αξιώσεις σχετικές με απώλεια ζωής ή βλάβη σε πρόσωπο. Για άλλα είδη ζημίας παραμένει η προθεσμία παραγραφής των δέκα ετών από το πυρηνικό ατύχημα (παρ. α'). Μπορεί να προβλεφθεί και πιο μακρά προθεσμία παραγραφής υπό ορισμένες προϋποθέσεις : α) το Κράτος της πυρηνικής εγκατάστασης του υπεύθυνου φορέα θα πρέπει να εξασφαλίσει την ύπαρξη χρηματικής εγγύησης που να καλύπτει την ευθύνη του φορέα για αξιώσεις που εγείρονται στη μεγαλύτερη περίοδο (παρ. β') και β) δεν θα πρέπει να επηρεάζονται οι αξιώσεις των ζημιωθέντων που έχουν ήδη εγερθεί στην προθεσμία των τριάντα ή δέκα ετών (παρ. γ'). Επιπλέον, στην εθνική νομοθεσία μπορεί να προβλεφθεί περίοδος παραγραφής που θα αρχίζει από τότε που ο ζημιωθείς έλαβε γνώση ή που θα μπορούσε λογικά να έχει γνώση της ζημίας και του υπεύθυνου φορέα· αυτή θα είναι τουλάχιστον τριών ετών –αντί των δύο ετών που ίσχυε μέχρι τώρα- και σε κάθε περίπτωση δεν θα υπερβαίνει την παραπάνω τριακονταετή ή δεκαετή προθεσμία.

Επίσης, καταργείται διάταξη η οποία καθόριζε διαφορετική προθεσμία παραγραφής σε σχέση με πυρηνικό ατύχημα που ανάγεται σε πυρηνικά καύσιμα ή ραδιενεργά προϊόντα ή απορρίμματα κλαπέντα, απολεσθέντα ή εγκαταλελειμμένα τη στιγμή του ατυχήματος, γιατί κρίθηκε ότι δεν είναι αναγκαία η ύπαρξη ειδικής προθεσμίας για τα σπάνια αυτά γεγονότα.

Το **άρθρο 9** που αναφέρει τους λόγους απαλλαγής του φορέα της πυρηνικής εγκατάστασης από την ευθύνη για ζημία (ένοπλη σύρραξη, εμφύλιος πόλεμος, εξέγερση) τροποποιείται στον βαθμό που απαλείφεται από αυτούς η περίπτωση του πυρηνικού ατυχήματος που οφείλεται ευθέως σε σημαντική φυσική καταστροφή (θεομηνία) εξαιρετικού χαρακτήρα. Και τούτο, διότι κρίθηκε πως οι πυρηνικές εγκαταστάσεις θα πρέπει να αντέχουν σε τέτοιες καταστροφές.

Το **άρθρο 10** αναφέρεται στην υποχρέωση του φορέα για παροχή χρηματικής εγγύησης μέχρι του ποσού ευθύνης του άρθρου 7 (παρ. α'). Προστίθεται νέα παράγραφος σύμφωνα με την οποία, στην περίπτωση που ισχύει στο συμβαλλόμενο Κράτος καθεστώς απεριόριστης ευθύνης του φορέα, το Κράτος αυτό πρέπει να

καθορίσει ένα όριο χρηματικής εγγύησης τουλάχιστον ίσο με τα ποσά ευθύνης του άρθρου 7 (παρ. β'). Επιπλέον, τα συμβαλλόμενα μέρη εξασφαλίζουν την πληρωμή αποζημίωσης μέχρι του ποσού των 700 εκ. ευρώ, αν η ασφάλεια ή χρηματική εγγύηση του φορέα δεν παρέχεται ή δεν είναι αρκετή να ικανοποιήσει τις αξιώσεις αποζημίωσης (παρ. γ').

Το **άρθρο 13** που αφορά στο ζήτημα της δικαιοδοσίας προβλέπει την αποκλειστική δικαιοδοσία των δικαστηρίων του συμβαλλόμενου μέρους όπου έχει συμβεί το πυρηνικό ατύχημα (παρ. α'). Περιλαμβάνει νέα διάταξη η οποία προβλέπει ότι, αν συμβεί το ατύχημα στην αποκλειστική οικονομική ζώνη ενός συμβαλλόμενου Κράτους, αρμόδια είναι τα δικαστήρια του Κράτους αυτού να εκδικάσουν αγωγές αποζημίωσης για το πυρηνικό ατύχημα. Η ίδια δικαιοδοσία των δικαστηρίων του παράκτιου Κράτους θα ισχύει και αν το ατύχημα συμβεί σε μία ζώνη έως 200 ν.μ. η οποία έχει υιοθετηθεί από το Κράτος αυτό για τους σκοπούς της Συμβάσεως. Σε όλες τις περιπτώσεις το συμβαλλόμενο Κράτος πρέπει να έχει προβεί πριν το ατύχημα στην ανακοίνωση της ζώνης προς τον θεματοφύλακα (παρ. β').

Θεωρήθηκε σκόπιμο να διευκρινισθεί ότι η διάταξη αφορά αποκλειστικά στη δικαιοδοσία για αξιώσεις αποζημίωσης από πυρηνικό ατύχημα και για τον λόγο αυτό προστέθηκαν δύο ρήτρες: αφενός, ότι η διάταξη αυτή δεν επιτρέπει άσκηση αρμοδιότητας ή οριοθέτηση η οποία θα είναι αντίθετη στους κανόνες του δικαίου της θάλασσας (παρ. β') και, αφετέρου, ότι ούτε η ανακοίνωση ούτε η άσκηση της εν λόγω δικαιοδοσίας δημιουργούν προηγούμενο δικαιώματος ή υποχρέωσης σε σχέση με την οριοθέτηση ζωνών μεταξύ Κρατών με παρακείμενες ή αντικείμενες ακτές (παρ. ε').

Στις περιπτώσεις που το ατύχημα συμβεί σε περιοχή όπου δεν έχει γίνει η παραπάνω ανακοίνωση ή στην ανοιχτή θάλασσα ή σε τόπο που δεν μπορεί να προσδιορισθεί, αρμόδια είναι τα δικαστήρια του Κράτους της πυρηνικής εγκατάστασης του υπεύθυνου φορέα. Αν τα δικαστήρια περισσότερων του ενός συμβαλλομένων Κρατών θα είχαν δικαιοδοσία βάσει των παραπάνω, τότε το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Πυρηνικής Ενέργειας στο πλαίσιο του ΟΟΣΑ (**άρθρο 17**) καθορίζει ως αρμόδια τα δικαστήρια του Κράτους που συνδέεται στενότερα και θίγεται αμεσότερα από το συμβάν (παρ. στ'). Με αυτή την περίπτωση εξομοιώνεται κατ'αποτέλεσμα και εκείνη της ύπαρξης επικαλυπτόμενων ζωνών δικαιοδοσίας λόγω της ανακοίνωσης της ζώνης και από τα δύο Κράτη με παρακείμενες ή αντικείμενες ακτές. Συγκεκριμένα, προστέθηκε νέα παράγραφος (δ') σύμφωνα με την οποία όπου

συντρέχουν οι περιστάσεις του **άρθρου 17** (παρ. δ') -που αναφέρεται στις διαφορές από οριοθέτηση θαλασσίων ζωνών οι οποίες εκφεύγουν του πλαισίου της Συμβάσεως- το Δικαστήριο του άρθρου 17 εκτιμώντας τα αντικειμενικά στοιχεία της υπόθεσης καθορίζει το αρμόδιο δικαστήριο με βάση το κριτήριο της αμεσότερης σύνδεσής του με το ατύχημα.

Τέλος, κάθε συμβαλλόμενο Κράτος οφείλει να ορίσει στην εθνική νομοθεσία του το αποκλειστικά αρμόδιο δικαστήριο (παρ. η').

Το **άρθρο 14** διευκρινίζει ότι στον όρο της «εθνικής νομοθεσίας» που εφαρμόζεται για θέματα μη ρυθμιζόμενα ειδικά στη Σύμβαση δεν περιλαμβάνονται οι κανόνες συγκρούσεως σε σχέση με τις εν λόγω αξιώσεις.

Η ρήτρα που αποτελούσε το Παράρτημα II σύμφωνα με την οποία η Σύμβαση δεν επηρεάζει δικαιώματα και υποχρεώσεις που έχει ένα συμβαλλόμενο Κράτος κατά το διεθνές δίκαιο ενσωματώθηκε μετά την τροποποίηση στο κείμενο ως **άρθρο 16bis**.

Η διαδικασία του **άρθρου 17** για τη διευθέτηση των διαφορών που προκύπτουν από την εφαρμογή και την ερμηνεία της Συμβάσεως τροποποιήθηκε στο βαθμό που κρίθηκε πως η διαφορά, εφόσον δεν λυθεί φιλικά και προτού υποβληθεί στο Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Πυρηνικής Ενέργειας, παραπέμπεται όχι πλέον στη Διευθύνουσα Επιτροπή (Steering Committee) για εξέταση, αλλά σε συνάντηση των Κρατών μερών προκειμένου τα τελευταία να βοηθήσουν στην φιλική επίλυση της διαφοράς.

Στο **άρθρο 21** περί προσχωρήσεως Κρατών στη Σύμβαση προστίθεται καινούργια παράγραφος γ' που προβλέπει τη δυνατότητα για τα Κράτη που επιθυμούν να προσχωρήσουν στην Σύμβαση μετά την 1^η Ιανουαρίου 1999 να περιορίσουν το ποσό ευθύνης του φορέα της εγκατάστασης στα 350 εκ. ευρώ για μία περίοδο πέντε ετών από την ημερομηνία υιοθέτησης της Σύμβασης.

Το **άρθρο 22** αποφεύγοντας να δημιουργήσει μία πολύπλοκη διαδικασία αναθεώρησης του ύψους των ποσών ευθύνης προβλέπει τη δυνατότητα των μερών να επανεξετάζουν διάφορα θέματα και ιδιαίτερα αυτό στα πλαίσια διαπραγματεύσεων μεταξύ τους κάθε πέντε χρόνια.

Στις τελικές διατάξεις της Σύμβασης που περιλαμβάνονται στα **άρθρα 18, 19, 20, 23 και 24** γίνεται πλέον μνεία της διαδικασίας «αποδοχής» ή «έγκρισης» παράλληλα με εκείνη της «επικύρωσης» και αντί της επιβεβαίωσης.

Οι τελικές ρήτρες του τροποποιητικού Πρωτοκόλλου που περιλαμβάνονται στο Μέρος II είναι στην ουσία αυτές που υπήρχαν και στα προηγούμενα τροποποιητικά Πρωτόκολλα του 1964 και 1982.

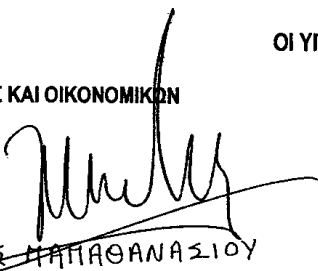
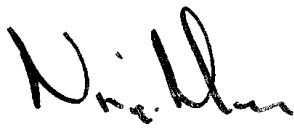
Θέτοντας τα ανωτέρω υπόψη της Βουλής των Ελλήνων εισηγούμαστε την ψήφιση του υποβαλλόμενου Σχεδίου Νόμου.

Αθήνα, 31 Μαρτίου 2009

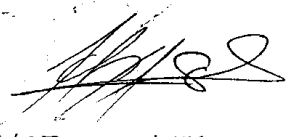
ΟΙ ΥΠΟΥΡΓΟΙ

ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ ΚΑΙ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ

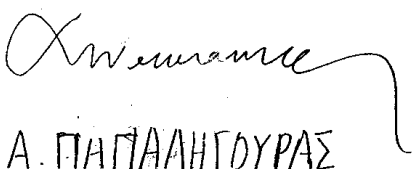
ΕΞΩΤΕΡΙΚΩΝ

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΑΠΑΘΑΝΑΣΙΟΥ
Θ. ΜΠΑΚΟΓΙΑΝΝΗ

ΑΝΑΠΤΥΞΗΣ

Κ. ΧΑΤΖΗΔΑΚΗΣ

ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ

Ν. ΔΕΛΙΑΣΕΜΠΟΡΙΚΗΣ ΝΑΥΤΙΛΙΑΣ, ΑΙΓΑΙΟΥ
ΚΑΙ ΝΗΣΙΩΤΙΚΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ
Α. ΠΑΠΑΘΑΝΑΣΙΟΥΜΕΤΑΦΟΡΩΝ
ΚΑΙ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΩΝ
Ε. ΣΤΥΛΙΑΝΙΔΗΣ